

ლახტი

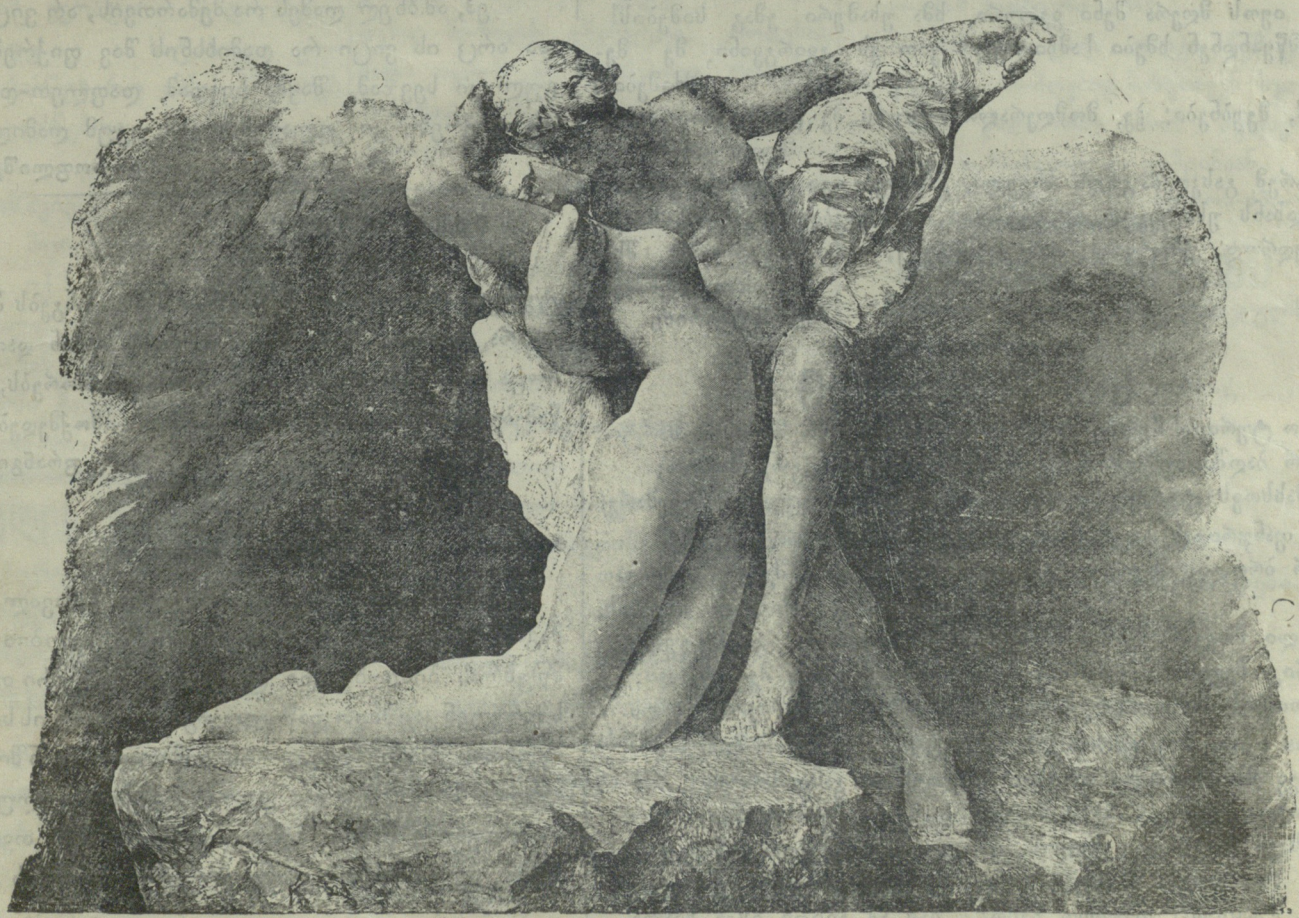
№ 12

კვირა, 25 მაისი.

ერთი წლით ჟურნალი დარს 2 მ 50 კ., ნახევარი წლით 1 მ. 25 კ. წერილები და ფული უნდა გამოიგზავნოს შემდეგის ადრესით: ტიფლს. მუხრანსკაია 12, დია ჟურნალი „ლახტი“.

ფასი 5 კაპ.

№ 12

...მანც ღრუბლებს!

მიწის სველით გატეორცნილმა, აბოლ ზეცას დავესახლე!
და რა ვცანი მუდროებას, იქ ცხოვრება განვახსნე.

ვერ გაუძელ მიწის ტანჯვას, ვერ გაუძელ მიწის ურვას,
ლავარდ ციდან კანდგომილი, მის უგზავნა წვევა-კრულვას.

ფრთა შევისხი ციხებისა და კავთრანდი უოველ მხარეს,
ღრუბლებს, ღრუბლებს გუზიარებ, ჩემს ვაება-სიმწუხარეს.

ღრუბლის მოთქმა შემეიყვარდა, ღურჯ ეთერზე მისი ცურვა,
გავექმედი მიწის ოხვრას, შევითვისე ბედის მღურვა.

ჩემი გულიც ზეცაშია, ღრუბელთ შორის დამარხულია
და მასშია ჩემი გულის საიდუმლოც დაფარულია ბლებს,

ღრუბლის მოთქმა შემეიყვარდა, ღრუბლებს ვეტრფი მანც ღრუ-
ბემი გულის საიდუმლოს, ჩემი სველას ჭირსიუფლებს.

ლადო.

ღვრათული მელოდია

(ღვრათული მელოდია)

სული მოიხვევა მკაცრმა წველიადმა. ჭა, მომღერალო, ჭა — ოქროს
ქანაძი;
გაჭკარ მაგ სიმებს და განაღვიძე ხმები სამოთხის, ხმები ნარ-
ნარი...

და იმედები თუ სამუდამოდ არ დაუმარხავს ჯერ ბედის წერას,
კვლავ იფეთქებენ ცხელ ნახევრელებად და კვლავ ჭბობენ ჩემს
გულში კერას.

და თუ გაყინულ ჩემსა თვალებში ცრემლთა წვეთი-და მოცობება,
გადმოინთხევა კვლავინდებურად, გადმოინთხევა — კვლავინდებურად და-
ნებებს!

დე იფას მღერა შენი გულური, ხმა უხამური ემაგ სიმების!
მომწვანდნენ ხმები სამხარელო ვით ეს გვიარგვანი, მე შე-
მიძიძებს!

მას, მეუბნება: ჭე, მომღერალო! მსურს მე ცრემლები, ცრე-
მლით ვინამო, —

თორემ გასკდება გული სნეული, გასკდება იგი ტანჯვისა გამო...
დიდხანს უსიტეუოდ იტანჯებოდა, იგი ვაგებით გარე-მოსილი,
მუდროდ, უსიტეოდ, ვით თასი ესე, თასი სიკვდილის შხა-
მით აღსილი.
სევ. მუსეროძე

ს ა უ გ ა რ ი

ჩემო ტურფავ! ჩემათ, ფრთხილათ, ჩემთან წამო მარტო-მარტო:
ხკერ ბადში ბუჩქის ძარას, მსურს ფიქრები განგომარტო;
...მანსოვს ტურფავ ერთხელ დამე. შენ სარეცელს მოგეპარე,

და ფანჯრიდან იღუმელათ, ვინაზე შენი სინარხარე;
ჯერ ბრფდის მკერდს, და ორ ძუძუს, და შემდეგ მთლათ
შეშველ სხეულს;

თვალი მოგვარ შენზე ნათქვამს, სინამდვილეთ გაქცეულს ..
რარიგ შეგერთო, დმერთო ჩემო! რარიგ ვიწვე შე კანკალო;
თითთქმს მართლაც გაქარწელებას, მიპირებდა ტრფობის ძალი...

ახლა იქით მოგეფართო. ჩემო ტურფავ, მარტო-მარტო;
გიდევ მინდა ძველი ფიქრი, სადღეასოთ განგომარტო.
მხოლოდ ჯერ კი, ჩემს ბაკზე დასვენე შენი დაწვი,
შენსკერ მღერალო სულის სწრაფვა ხაზ შენებით დაწვი, დაწვი.

ჭო, ჭო, კარგი... ვიდაც მოდის? ვიდაც მოდის კენაცვალე.
შინ შედიხარ?! დმერთო ჩემო!.. მას აქ გიციო ისევ სვალე..
ირ. ტოფაძე

ო ბ ო ლ ი

დაქვეცა რწმენის სხედარი, დდე დამეჩრდილა მზიანი,
გამიქრა წმიდა იმედი, სველამ მსყენა ზიანი;
ჩამოხმა სახე ჭბოუკი, ატირდა ვრთ დროს სვიანი,
იმედს დაქებებს ვერ ჭბოვა და კენისის შავი დღიანი.
დავარდნილ სხეულს ურიცხვი — ესევეა ვითა ჭიანი,
ძიბინას უპირებს ცოცხალ-მკვდაცს უოჩანი შავი ფრთიანი
გვლარ ახარებს ქვეყანა გაშლილი მწვანე ტუიანი,
გულს ვერ უტოკებს დანჯარულს მადამო ღამაზ-მთაიანი.
იმედს დაქებებს უოველგან ჩაგრული თვალ-ცრემლიანი,
და არ ჭბონია თუ კვლავ მას დდე დაუდგება მზიანი.
გიგო მეგრელი.

მწარე ფიქრები

ლამეა, ლამე.. სნეულს ძილი არ მეკარება,
მუხის ძირს ვზივარ გულს მისერავს მწარე ფიქრები,
ღუმილოს კი ფრთები გაუშლია და არა ჰკრთება;
ირგვლივ სიოს ჰბერტყს შავ ღემონის საზარი ფრთები.
ოჰ, რისთვის ჰქნება გული ჩემი, რისთვის
მწუხრდება,
და რისთვის ღელავს განუწყვეტლად ბედკრული
გული...

რისთვის ჰვითინებს თვალი ჩემი, ცრემლი რათ სწყდება
განუსაზღვრელად, რად მიკნენის მიტირის სული?!..
ეჰ, ამბნელ ღამეს რა მემართვის, არ ვიცი არა —
და არც ის ვიცი რა დამიხსნის შავ ფიქრებიდან;
გულ კი სევდამ, შავმა სევდამ, დაფლეთ-დაღარა —
და ფიქრები კი კვლავ მეხვევა უკუმ ღამიდან.

გ. სოფლიშვილი.

მძსარო მობი

(ბ. მ.)

ტურფავ რას მთხვავ? ჩემი ჭანგი შენსა ჭანგებს შეუერთო?
— არა ტურფავ! ჩემი ჩანგი შენთვის მამინ დამიღერებს,
როცა ვინ დანჯარული თვის იარას მოაშორებს,
წამებულო, წვალბულო თავისუფლად იმექმედებს!..
პ ფრანგიშვილი

(ნაწყვეტი ჰინიდან)

მშენიერია მშვიდი ბრწყინვა ჩამავალ მზისა,
მაგრამ მაგ თვალთა ბრწყინვალეობა სჯობია შენში.
მწუხრის ბინდ-ბუნდი და ეგ შენი მკვეთრი თვალები,
სქვრეტენ კაემნით დაწყლოლებულს გულის სიღრმეში
მწუხრის ბინდ-ბუნდი — ის სიმბოლოა განშორებისა,
გულის სიბნელის და გულისა ძველი წყლოლების...
რამოდენიმე წამის შემდეგ გაპყრის შენ თვალებს
ჩემსა გულთავან ოკეანე ვრცელი ბუნების.

ამერი.

უკრულის „გაქცევა“

ტფ. ქალაქის საბჭოს 19 მაისის კრებაზე გამოიჩინა, რომ გამგეობის წევრი გ. დ. ჟურული სამსახურს თავს ანებებს იმის გამო, რომ ქალაქის საავადმყოფოს ორდინატორის ალაგზე ქართველი ექიმი ლორთქიფანიძე არ მიიღეს და გამგეობამ ვილაც სომეხი მარქაროვი დანიშნა. თუმცა ალაგი პირველს ეკუთვნოდა და სიტყვაც კი მისცეს ბ. ჟურულს თავისმა „ამხანაგ“ სომეხებმა, რომ ლორთქიფანიძეს მივიღებთო, მაგრამ რას გამოდგება სოლოლაკის ბურჟუა სომეხებთან ამხანაგობა, რომელთაც ქალაქი და ქალაქის საქმეები სათამაშო ბურთად გაუხდიათ?!. ამ ამბავს ძალიან დაუძმარებია „ინტერნაციონალისტი“ ა. ხატისოვი, რომელსაც იმავე დღეს გაუგია და მთელი დღე პური არ უჭამია დარდისაგან. დაბრუნებულა ისევ საბჭოში და ქალაქის გამგეობის წევრებთან მოლაპარაკება ჰქონია, მაგრამ ვერაფერი გადაუწყვეტიათ. როდესაც ა. ხატისოვი ჟურულს ამ სანწუხარო ამბის შესახებ სამძიმარს ეუბნებოდა ცრემლები გადმოსდიოდა თვალთაგან. ბოლოს იმით დაამშვიდეს ჟურული, რომ კრანებზე მოიკლებოდა თულუხრის ალაგი და იქ უთუოდ ქართველს დაენიშნავთო. ეს საქციელი ქალაქის გამგეობას შეცდომით მოსვლია აღბად ექიმი მარქაროვი ლორთქიფანიძე ეგონათო.

გულის ნაღები

ჰოი ბუნებავ, რა მიყავ, არ დამიყენე დარები, რათ გინდა ქვეყნათ, რომ იყვენ სულ დაცემული მკვდარები?

გზა აღარსაით მომეცი, გადამიკეტე კარები, მე შენგან გაწამებულსა, გამიჩნდა სეუდის ქარები!

შენი შიშითა მგონია, არავის მივეკარები?

ვერ შემაშინებს, იცოდე, შენი ყინვისა ჯარები!

ერთი დღე აღარ მომეცი, სიციცხლე გასახარები, რა დაგიშავე გამხადე, მე ასე გასამწარები!?

მაგ შენსა ცხარე სტიქიონს, ვხვდები, მთას შევედარები, ცეცხლს ამოუშვებ გულიდან და შენ კი გამეპარები!.. მიშა.

ბედნიერი ქმარი

(კითხვა-პასუხი)

— რა ბედნიერი ვარ ჩემო კარგო, მეტადრე ეხლა. დიას, ეხლა, როცა ერთაფე ერთი-მეორეს უფიქრით, დაურცხვენელათ, უშიშრათ ჩვენს ბედნიერებას ეხლა უგეჯას სუდიერი და უსულა სავსებებიც კი შემოგვხვანან.

— დმერთო ჩემო! რა კარგი იქნებოდა შენი ღვთის მადლით ჩემთვის ეს წუთები არ მოგეკონება. სად არის ბედნიერება? ბედნიერა ვიყავი მაშინ, როდესაც შორიდან გჰგრეტდი, როდესაც ძილი თვალს არ შეკარებოდა, როდესაც მთავრანს დამეში უცხო-უგეჯათ ვახეტებოდი და მხოლოდ შენზე ვოცნებობდი. ეხლა კი... ეხლა-ტანჯვა-წვალებას განვიტდი.

- მაშ ეხლა ვაქვავ?
- რაში მატეობ.
- შენი სიტყვები?
- ვსუმრობ.
- მაშ ბედნიერი ვართ?
- უეჭველად.
- მაშ შოდი ჩამეკონე!
- ცოტა კითხვების შემდეგ ბატონი ბრძანდებით.
- ეჭვში ხარ?
- იმედია გამიქარწყლებ.
- კეთილი. ვინ იყო ის, ჩემო ხვთავებო, დღეს სხამოს, ბადში ხელებს რომ გეკონიდა და გულში გიკრავდა?

— ის.. ის.. ხა.. ის ჩემი ნაცნობის ჩათესავია. წინეთაც ვიცნობდი, ძიოელ კეთილი კაცია და მოყვარეთაც მინდა გავიხადო.

— ოხ, რა ბედნიერი ვარ! ის ვინ იყო, ორი დღის წინათ მთავრანს დამეში დაწვებს რომ გეკონიდა?

— შენ საიდან იცი?
— შორიდან გიკეტოდა.
— მეც კი ვაცოდი შენ რომ მიმხვრდი, შავრამ რა... აკი კითხვანი ამას წინეთ, ჩემი ძმობილია მეტქი. კათხვების შემდეგ შირველი შესვედრა იყო, და როგორც დიდი ხნის უნახვამა გადაშკონა და შეიღის მონათვლაც შემშირდა.

— ეხლა მივხვდი, მახსოვს... მარ. თლაც რომ ბედნიერი ვარ. ის ვინ იყო, ოთხი დღე იქნება მას შემდეგ, რაც უკან კარებიდან გასძახე: „არა, არა, ქმარს ველოდებით?“

— ის... არ მახსოვს... ჭო, მართლაც.. მახსოვს... მახსოვს... ის ჩემი ნათესავია, ის რომ მოსულყო ჩვენ ძილი იმ დამეს არ გვექნებოდა. მე კი შენთან ხვევანა და აღერსი მინდოდა. იმისთვის უთხარი, ნუ მოხვად-მეთქი.

— ეხლა კი ბედნიერზე-ბედნიერი ვარ ჩემო ღვთავებო!

— მაშ ბედნიერი ხარ?
— მაშ არა! ეხლა დადგა ჩემთვის ის წუთები, რომლებიც მიხვთავენ სულს და გულს ეხლა არის რომ სუდიერი და უსულა სავსებებიც კი დამცინიან.
სელოს-ძმა.

გლუხის ღიღინი

ზამთრის სუსხმა, ისეც ტანჯულს, გაქირება მომაცენა: კარ-ჩაკეტულს სახლში დამსო, დამიდრემა იმ წამს ენა. ტოლ-ამხანაგს მომაშორა, აღმიკრძალა მათთან ღებენა; არვინ იყო ჩემი მომხრე, გულს მიწყლავდა ცრემლთა დენა. სისინებდა განუწყვეტლივ დღე და ღამე ცივი ქარი, ამომადლო გლეხი კაცი გამიქლიტა ულლათ ხარი მწუხრის ჩადრში გაეხვია. ჩემის ცოდვით არე-მარე; მიიმალნენ ვარსკვლავებიც, აღარ სჩანდნენ მზე და მთვარე. ვილაც მოდგა უცბად კარზე, ნელად დაჰკრა თვისი ხელი

და ეს მიიხრა: „არ შეშინდე,
გაიმაგრე გლახო წელი“

მოემზადე, მისაგებად,
უკვე დგება გაზაფხული;
მისგანა ვარ, ვფიცავ ზენას,
მოგზავნილი მოციქული“

თუმცა შევშინდი, მაგრამ მალე
მოვიბრუნე ისევ სული
და ვიგრძენი, რომ დადგება
დღეს თუ ხვალე გაზაფხული.

გაჰქრა სადღაც ზამთრის სუსხი,
დადგა მართლაც გაზაფხული;
ამოდრავდა მთლათ ქვეყანა
და გაღალდა ჩემი გული.

ა - ბი.

მოწერილი ლექსები

დ. სამხრელია. ცნობილი მუშე-
ბის დამცველი და საზოგადო მოღ-
ვაწე ტა—ძე და ნოე ამას წინეთ
უგზო-უვლოთ დავეყარვა. ამ ამ-
ბავმა ძრიელ შეაწუხა სამტრედიელი
საზოგადოება. მხოვენილისთვის და-
ნიშნული იყო „პრემიათ“ ცხრა
თუმანი, ან და ცხრა თუმნიანი ვე-
ქსილი. ბევრი ძებნა-ძიების შემდეგ
ს—მა აღმოაჩინა „პოლიონი“ კონ-
დუქტორის ჯიბეში მჯდარი ყვე-
ლას ძლიერ გაეხარდა მათი პოვნა,
მით უმეტეს, როდესაც ზოგიერთი
პირები ებრაელებს აბრალებდნენ და
რომ ეს გამართლებულიყო, რა თქმა
უნდა მუშტი კრივი გაიმართებოდა
ებრაელებსა და ქრისტიანთა შორის.
მაშინ კი მშვიდობით „ოქროს“
წყარო 3—სთვის მოვლინებულო!
ეხლა კი ამ საბრალო გვამის სიხა-
რულს საზღვარი არ აქვს. ნეტავ
როდემდის?

ქ—ღარია ძრიელ ავად გახდა.
ექიმების შემოწმებით გამარკვეა, რომ
ტვინის ანთებას ენა დაუგძელებია.
საჭიროთ სცნეს ენის აპერაცია, და
რაკი გაგებული მქონდა ამისთანა
სენის მორჩენა მხოლოდ „ლახტით“
შეიძლებოდა, მორჩენის იმედი მი-
ვეცი. იმედია, არ დაიყონებთ და
სულზე მოასწრებთ, რომ ეს ჯან-
მთელი, ჯანლონით სავსე ახალგაზ-
და ვიხსნა ამ უკურნებელ სენისა-
გან.

კოღარა.

მესტვირული

გულა სტვირო, არ გაფუქდე,
შენს ლილინსა ვენაცვალე,
ხულიგნები შეაშინე,
ზურგზე ტყავი ააცალე.
ზემო-ჩიბათს ჩავიაროთ
გინდა დღეს და გინდა ხვალე,
გასაროზგი დაგვჩენია
ჯაშუშობის მოტრფიალე.
ავი არის დაღუპული
აბდალაი ჩერჩეტაძე,
გლახუნასა უძახიან
ხალხის მტერი ტვინთხელაძე
გლახა ენას არ აყენებს
შავრაზმელი და სულელი,
მისი ცუდი ყოფაქცევით
გადიკადა მთლათ სოფელი.
დრო მოვა და ასეთ პირსა
დადგება სატანჯველი
დალატობა არ შერჩება,
გაუშრება ნერწყვი ყელში.
აბა სტვირო, გადვიაროთ,
ნიგოითსა უნდა შეველა,
ისილორე წვერ-ცანცარამ
დააშინა კაცი ყველა.
არაფერს არ ერიდება
ეს ზნეობით დიცემული,
ქრისტეს მცნებას რათ ატარებს,
როცა არ სწამს ქრისტეს თქმული!
ქრთამებს იღებს და მით ცხოვრობს,
ბევრი ციხეს ჩააჯდინა,
ამავე დროს ხალხს ატყუებს

და ქადაგებს საყდარს შინა.
არ გასწორდა, უბედური
კვლავ ნაფარდობს როგორც უნდა,
„ლახტო“ შენს მაღლს ვენაცვალე
მიაყარე ქვა და გუნდა. თა—რა.

ჩვენებური „სუფრა- ჟისტკეზი“

ფრიად შესანიშნავი ყრილობა მო-
ხდა ამას წინად ტფილისში, „სალა-
ყო პროსპექტზე“ ჩვენებური „სუ-
ფრაჟისტკეზისა“.

მშვენიერი მკერმეტყველოური ენით
დაასურათა თავისი შეხედულება დღე-
ვანდელ „დემოკრატკა“ ქალების
მდგომარეობაზე გამოჩენილმა ორა-
ტორმა ქალმა.

— დიახ ქალებო, — დაიწყო ორა-
ტორმა—სწორედ, რომ უნუგეშო
და აუტანელია საერთოთ ჩვენი მდგო-
მარეობა რაში გამოიხატება ჩვენი
თავისუფლება? სრულიად არაფერ-
ში!.. განა საკმარისია ჩვენთვის მარ-
ტო გოლოვინის და მიხეილის პრო-
სპექტი? მუშტადი, ვერის პარკი და
ბოტინიკური ბალი? და ისიც ამ
უკანასკნელ ბაღში ხომ საღამოს 7 საა-
თის შემდეგ აღარავის უშვებენ!—სწო-
რედ იმ დროს, როდესაც ცა ჩამობნე-
ლებას იწყებს და ნეტარების სიამ-სი-
ტკბილეს გულის ფანქალოთ ელო-
დები. ამას გარდა სხვა რაღა გვაბა-
დია! მარტო კლუბები და „დამა-
შნი ვეჩრები“?.. არა ქალებო, დროა
ჩვენც თვალები გამოვაზილოთ და
დავადწიოთ მონობას თავი. ყოველ
ჩვენგანს ახალგაზრდა ყმაწვილ კაც-
თან თავისუფლად ველარ გაუვლია,
მხოლოდ იმიტომ, რომ უსათუოდ
ცილი უნდა დასწამონ და სთქვან:
„აგერ მეფე-დედოფალიო“.

ამის შემდეგ კადევ ორმა ორატორმა
ქალმა ილაპარაკა. დასასრულ ყრი-
ლობამ გამოიტანა შემდეგი რეზო-
ლიუცია:

1) გამოეცხადოს ბოიკოტი იდ-
გილობრივ ეურნალ-გაზეთებს, გან-
საკუთრებით ქართულებს, რომლე-
ბიც ყოველ დღე ყურებს გვიჭედენ
ერთი და იმავე ფრაზებით და გაი-

ძახიან — დღევანდელი ქალები გადა-
გვარების გზას ადგებიან, ივიწყებთ
სამშობლო ენას და აღარ გვიხდით
მამულისათვის გამოსადეგ შეილებსო.

2) გამოეცხადოს ზიზლი იმ ლექ-
ტორ ქალებს და კაცებს, რომლებ-
იც თავიანთ აბდა-უბდა და უშინაა-
რსო ლექციებით აჯერებენ გულ-
უბრყვილო მსმენელებს, რომ ვი-
თომც დღევანდელი ქალები ქარა-
ფშუტები ვიყვნეთ.

3) ეთხოვოს ვისაც ჯერ არის,
რომ მოსპობილ იქნას ჟურნალებში
კარიკატურების ბეჭდვა, რომლებიც
უმთავრესად ქალებს შეეხებათ.

4) ჩვენი უღრმესი თანაგრძნობა
გამოეცხადოს „ბრაჩნაია გაზეტას“
რედაქციას, როგორც ჩვენი იდეის
მატარებელს.

5) გაეგზავნოს ჰაეროვანი კოცნის
დეკეში „გენაცვალე“-ს და „ოცნე-
ბის კოცნა“ ს ავტორს.

6) აგრეთვე გამოეცხადოს თანა-
გრძნობა ტფილისში არსებულ მე-
ორე და მესამე ხარისხოვან კლუ-
ბებს, სადაც იმართება სისტემატიუ-
რად „კაბარე“ და „მასკარადები“.

7) გამოეცხადოს ბოიკოტი ტფი-
ლისის ყველა სააფთიაქო მაღაზიის
პატრონებს, პუდრისა და სხვა სურ-
ნელოვან წყლების გაძვირებისათვის

8) ეთხოვოს ქალაქის გამგეობას,
რათა მან მიიღოს ზომები და სასე-
ირნო პროსპექტებზე საღამოს 5 საა-
თიდან აიკრძალოს „რაბოჩების“
სიარული, რადგანაც ისინი მასიურ
სეირნობის დროს, თავისუფალ სე-
ირნობას გვირღვევენ.

9) ეთხოვოს კიდევ ქალაქის მა-
მებს, რათა მოიღოს მოწყალეობა და
ბოტანიკური ბაღი ღამის 2 საათამ-
დე ღია დასტოვოს.

10) დავაარსოთ სხვა და სხვა ქა-
ლთა საზოგადოებები, ამოვირჩიოთ
კომისიები, დავეოთ ფუნქციებათ,
რომელთა უმთავრესი მოვალეობა
იქნება: ახალი მოდების განვითა-
რება, „ღამაშნი ვერების“ გამარ-
თვა, თმების ხელოვნურად დახუჭუ-
ქების მოწყობა-შესწავლა და სხვა.

ღ ა ხ ბ ი.

მრავალთა შორის დავაარსოთ „კაგ-
შირი სილამაზისა“.

11) გამოუცხადოთ ჩვენი უნარ-
ნარესი „სიმპატია“ და მიჯნური
ხელი გაუწოდოთ იმ ახალგაზრდა
ყმაწვილ კაცებს (არა ნაკლები 17
წ.) რომელნიც ღრმად თანაგვიგრ-
ძნობენ და მზად არიან ჩვენ მიერ
აფრიალებულ დროშის ქვეშ თავი
მოიყარონ და ჩვენთან ერთად „სი-
სხლი და ოფლი“ დაღვარონ.

ყრილობა გათავდა დაბნელების
8 საათზე. ორატორი ქალები მხუ-

რველე ტაშით დააჯილდოვეს, შემ-
დეგ სიმღერებით დაიშალნენ და
თავ-თავიანთ მიჯნურებით სხვა და
სხვა შესახვევებში შეუხვიეს.

დ. მელია.

დღიური მილოსკვი

ჯუჯავეთილავს.

კოწია ნიშნიანიძეს
გაუთხელდა თავის ტუნი,
გოგებაშიღის დაემტერა,
ჩაუვარდა მისი თინი.
მის მაგიერ შემოიღო

სხვა რუსული გამოცემა,
და ამიტომ მას ეკუთვნის
„ლახტის“ კუდიტ ცემა-ტყემა.
მალე მგონი მიართმევინ
მხარზე ჯილდოს და მენდალსა;
ნეტავ სკოლა ვინ უბოძა
უქკუოს და ამ აბდალსა?!

ნიგოზიტის ფოსტის განყოფილება

აირია მონასტერი,
შეიცვალა ქამი, დროი,
დასამარცხათ მოგდგომია
ვირთხებისა დიდი ხროი;
ქურნალ-გაზეთს იპარავენ,
წერილებიც აღარ არი,
საქიროა დასაცველად
შეადგინოთ ქონდრის ჯარი!
ლანჩხუთის სამკითხველო.

სამკითხველო ასე უნდა:
ხუმრობა და სიცილი,
თამარ-ლუბა-მარუსია
ლაზღანდარა, ყალბიშვილი;
გაიღვიძე, გადარეკე,
მიამახე: აი, უი!
ვის კითხვა სურს შემოვიდეს,
ვისაც არა, გარეთ ბეუი!
ლუბა უჩუშაქმს.

საქიროა ძმაო, ლუკა
დაიბარო მეტი „ლახტი“,
არვინა არ მოგატყუოს,
ბატონებსა გადაახტი!
იმედია შეასრულებ,
არ გეწყინოს ჩემგან ესა,
წამკითხველი ეტანება,
გეფიცები ზენა ღმერთსა.
ასი ცალი საქიროა
გასაღდება ყოველ დღესა.
მანო კვაჭაქაძე.

ჩვენ გვეგონე სწორი კაცი,
შენ კი სხვაფერ მოიქეცი:
მავენე კაცსა დაეხმარე,
შეიცვალე ვითა მხეცი.
მოვა დრო და ამ საქციელს
მიეცემა სხვაი სუნი,
და მაშინ კი „ვანუქკაჯან“
გაგიჩნდება ფხანა-მუნნი.
შხანაძე.

სხვას ლანძღავ დასხვას ეხები,
გაგბერავს მეტად სტვირი;
ერთი შენს გვარს გადახედე,
რამდენია მავენე პირი!

თა—რა.

ვის უნდა მივგავართო

ღირს ქვეყანაზე ცხოვრება-ლა აწ?
აღარც ღმერთი სწამთ, აღარც მშობლები
და თვით მსოფლიო წყობილებასაც
ჩამოჭრდევია თვისი კედლები
სხვა გზა არ არის: უნდა მივმართოთ
გელეიშვილებრ მეცნიერ - ყბეჯსა,
იგი აგვისხნის ყველაფერს ფართოდ,
ის დაგვიჯღანებს დახეულს ბედსა.
ჩაიცვამს თავის ლექტორის კურტკას,
გამოაცხადებს ქვეყნად მესიას
და თეატრიდან ხალხს წაუკითხავს
ერთ უშველებელს დიდსა ლექციას.
და ისე კარგა, ისე ქვეყანად
და ისეთსავეს დაჭექავს საჭქავებს,
რომ ხალხისაგან მიიღებს ის ძღვნად
მაგარ-მაგარსა ბოლოკის თავებს.

თამარ ლამბაშიძე.

ისტორიის მსურველი

სპარსული ლეგაქანა ანატოლ ფრანსისა

სპარსეთის ტახტზე ახალგაზრდა
პრინცი ზემირი ავიდა, დაიბარა თა-
ვისი თვალ-უწვდენი სამეფოს მეც-
ნიერი, შეპკრიბა ერთად და მიჰ-
მართ : :

„ჩემი მასწავლებელი ზები მარ-
წმუნებდა, რომ ადამიანებს ცხოვ-
რებაში უფრო იშვიათად მოუვიდო-
დათ შეცდომები, გამოცდილებით
სავე წარსული რომ შეისწავლონ
ხოლმეო. მინდა ხალხის ცხოვრება
შევისწავლო, გიბრძანებთ, საერთო
ისტორია დასწეროთ და არაფერი
არ გამოისტოგოთ.“

მეცნიერი დაჰპირდნენ მისი მო-
ნარქიული სურვილის შესრულებას,
გამოეთხოვნენ და დაუყოვნებლივ შე-
უდგნენ მუშაობას. მთელი ოცი წე-
ლიწადი სწერდნენ. და აი ერთს
დღეს სასახლის წინ კვლავ გაჩნდ-
ნენ მეცნიერნი; უკან თორმეტი კა-
რგად დატვირთული აქლემი მოსდე-
ვდათ. თითო აქლემს 500 დიდი
წიგნი ეკრა ზურგზე.

მეცნიერთა კრებულის მდივანმა
მოახსენა:

„მოწყალეო მეფე, თქვენი დი-
დებული სამეფოს მეცნიერების კრე-

ბული ბედნიერია თქვენი უდიდებუ-
ლესობის ფერხთა წინაშე გაგიშა-
ლოთ მსოფლიოს ისტორია, რომე-
ლიც მათ თქვენი მაღალი ბრძანე-
ბისა და სურვილისამებრ დასწერეს.
სულ ექვსი ათასი წიგნი გამოვიდა
და შიგ ყველაფერი სწერია, რაც
კი შეგვეძლო ხალხის ცხოვრებათა
და სამეფოთა ბედის ცვალებაზე შე-
გვეკრიბა. ძველებური ხელთნაწერე-
ბით ვისარგებლეთ და ზედ დაურ-
თეთ ჩვენი აზრები. ამ ისტორიის
შესავალი აიმ წინა მდგარს აქლემს
ჰკილია და ძლივსა ზიდა, დამატებე-
ბი კი სულ უკანასკნელს უფრო
ღონიერსა და გამძლე აქლემს.“

მეფემ სთქვა:
„გმაღლობთ შრომისთვის, მაგრამ
ხომ იცით სახელმწიფო საქმეების
გამო როგორ მოუცლელადა ვარ. ამა-
სთანავე სანამ თქვენა შრომობდით
დაებერდი, სპარსელი პოეტისა არ
იყოს, ნახევარი ცხოვრების გზა გა-
ვლიე, უღრმესს მოხუცებულობასაც
კი რომ ღივალწიო, მაინც იმედი არა
მაქვს იმდენი დრო ვიქონიო, რომ
ეს გრძელი ისტორია წავიკითხო.
თუ შეიძლება, აქედან ამონაკრები
პატარა, ადამიანთა სიცოცხლის ხა-
ნასთან შედარებითი ისტორია შეად-
გინეთ.“

სპარსეთის მეცნიერებმა კვლავ ოცი წელი იმუშავეს და მეფეს 1500 წიგნი სამ აქლემზე აკადებული მარ-თვეს.

„მეფევ, — დაიწყო იმავე მდივანმა უკვე დასუსტებული ხმით, — აი ჩვენი ახალი ნაწარმოები. მგონი არსებითი არაფერი არ გამოგვიტოვებია“.

„შეიძლება, — უბასუხა მეფემ, — მაგრამ ვერც მაგას წავიკითხავ; დავბერდი; ჩემს ხანაში მაგისტანა საქმეს ხელს აღარ ჰკიდებენ. კიდევ შეამოკლეთ ეგ ისტორია და დააჩქარეთ“.

მეცნიერები ისე მუყაითადა და ჩქარა მუშაობდნენ, რომ ათი წლის შემდეგ უკვე ხელმწიფეს გამოცხადნენ. უკან ახალგაზდა ხუთასი წიგნით დატვირთული სპილო მოჰყავდათ.

„ვიმედოვნებთ, რომ ეხლა მაინც მოკლედ დავწერეთ, და ჩვენს დიდებულ მეფეს ვამებთ“ — სთქვა მდივანმა.

„არა სრულიად, — უთხრა მეფემ, — სიცოცხლის უკანასკნელ ხანებში ვარ. შეამოკლეთ, შეამოკლეთ კიდევ, რომ სიკვდილის წინ მაინც გავიკო კაცობრაობის ისტორია“.

ხუთი წლის შემდეგ იგივე მდივანი კვლავ სასახლეში გამოცხადდა. ხელში ყავარჯენი ეჭირა და უკან მოსდევდა პატარა ვირის ჩოჩორი, რომელსაც ზურგზე სქელი წიგნი ეკრა.

„ჩქარა, — უთხრა მორიგე კარის კაცმა, — მეფე სიკვდილის პარას არის“.

მეფე მართლა სიკვდილის სარეცელზე იწვა. მდივანსა და იმის წიგნს უკვე მიმკვდარებული თვალბით შეხედა და ამოხვრით ძლივს ამოიჩურჩულა:

„მაინც ისე ვკვდები, რომ კაცობრიობის ისტორიას ვერ ვიკვებ“.

„მეფევ, — უბასუხა მეცნიერმა, ისევე ახლო იყო სიკვდილის პირთან, როგორც თვით მეფე, — სამი სიტყვით გაიმბობ მთელს ისტორიას: „ბადებოდნენ, იტანჯებოდნენ, იხოცებოდნენ““.

ამ გვარად სპარსეთის მეფემ სიკვდილის პირად მაინც გაიგო, კაცობრიობის ისტორია. **გ. ნამორაძე**

აპროსტიხი (გელაგორისთვის)

ბედნიერი ხალხის ცხოვრობს, ერთ პატარა დაბას შინა; ლაზღანდარა უსაქმური, არ ვიცი ვინ გააჩინა! გულით დიდი, ცოდნით მკირე, ორქოფობა მრავალ გვარი. რა უწოდო, მათ ცხოვრებას იმ „გმირების“ შესადარი?! სათითაოთ რომ ავწერო მოუხდება მთელი ოზმა, — ორიოდე ხომ არ არის ქარაფშურას ჯიში მოდგმა?! ერთს არა აქვს მისი გრძობა, — ილანძღება დაბა მთელი, ფრთა მოკვეცონ ბინძურ გრძობებს ერთმა მაინც დაჯგომს ბნელი! ისინი დღეს ძველებურათ, ნავარდობენ ბლაცე თავით, ტოლუმბაშებს კვლავ ირჩევენ ერთმანეთის თვალის ქნევით. ლანძღვა, ჩხუბით და გინებით იმათ უყვართ დასასრული, გვერდები აქვთ დაბეჭილი ეხლა „ლახტი“ დაისრული. ნეტავ თუ გაგიჭირდათ ცნობა მათი, ვინც არს... რიხი? იმ თავიდგან წაიკითხეთ აი ჩემი აპროსტიხი! **მოტირალი.**

დეკეშა

ქათაისი. შხანკოლა, რომ ქუთაისისკენ მოაქანებდა თავის ჰაეროპლანს, უცბად მოულოდნელ ნიადაგზე, მუზა გაექცა, ამის გამო შხანკოლას ენერჯია დაენგრა და თავდაღმა დაეშვა ძირს და რიონში დაიწყო ბანაობა. კიდევ მადლობა ღმერთს, რომ მეტორნეებმა შხანკოლა დახრჩობას გადაარჩინეს, თორემ სამუდამოდ დაეკარგებოდა ეს ღირს-შესანიშნავი შვილი საქართველოს, და მაშინ უნდა გვეუბრებინათ უბრალოთ კალმის და ქალაღდის ხარჯვას, მის ნეკროლოგების და მოგონების შესახებ.

იმიდავნი. გასულ კვირას ქუთაისის ფორტაში მეტად საგულისხმო ამბავი მოხდა. ვიღაც ურჩი კორესპონდენტს ფოსტის ყუთში წერილი ჩაეგდო შემდეგი აღრესით: „На той СВѢТЪ“. როგორც მოსალოდნელი იყო, წერილი ფოსტაში Безъ всякой церемонии გახსნეს, რომელშიაც აღმოჩნდა ხელმოუწერელი საჩივარი ქალაქის თვითმართველობაზე. წერილი საჩქაროთ გადაეცა ქალაქის თავს ჩიქოვანს, რომელმაც ექვეით ჯერ-ჯერობით მხოლოდ ოცი მაწანწალა ძალლი დააპატიმრა. ჯერ საქმე ასეა და შემდეგში რა იქნება, ამას მომავალი გვიჩვენებს. **მიშა.**

დ. სურამი. ეკლესიის კასაში თაგვი შეპარულა, „ქანქრები“ გადუხანხლია და საანგარიშო წიგნებიც თან გადაუტანებია. თურმე ძალიან სწუხს მნათე რა კი ესპობა საშუალება ანგარიშის ჩაბარებისა მოანგარიშებთან. **დახჯილი.**

ს. ალი. (გორ. მახ.) საკუთარი შრომით მღვდლების გახსნილი სამიკიტრა დაიკარგა. ექვი მიიტანეს, რომ მ ისიდორეს კუქში უნდა იმალებოდესო. მ. სერგი სასტიკ გამოძიებას ახდენს. **და—ლი.**

დ. სამხრადია. აქაურმა დასელებმა პანაშვიდი გადაიხადეს პ. გელეიშვილის მშვიდობიანად გადარჩენისათვის, რომ არ შეიქმნა მსხვერპლი ქუთათურ „ობსტრუქციონისტებისა“ ლიდერმა გ. უ—ძემ სიტყვა წარმოსთქვა და მოკლეთ დაახასიათა გელეიშვილის საზოგადო მოღვაწეობა, იქვე შეადგინეს „სპროტესტო ქალაღდიც „ქართველი ხულიგანების“ წინააღმდეგ, რომელსაც ხელი მოაწერეს 100 მედროგემ, 200 მეარღნემ და 1 მუშამ და ინტელიგენტმა, რომელიც გაეგზავნა გაზ. „აზრის“ რედაქცია თავის აზრის სალარაში მოსათავსებლად.

ტყუილი გამოდგა ის ხმები თითქოს აქაურ ბაგაეის კასირი პ. დ — უაქანქარში „ჩაიმასქნილიყოს“. პირიქით თავს კარგადა გრძობს, მხო-

ლოდ, ხანდისხან ცოტ-ცოტას, ჩაი-
მასქნავს“. „ეგ საზოგადო წესია
ჩვენს მოხელეებშია“ აშბოხს ხოლქე
ქურნალ-გაზეთებს აგენტს ვა — ძეს
გაუწყებთა ვაზ „ჩვენი ერა“ და
„სახალხო გაზეთი“. მაგრა ჩაპკეტოს
შკაფში სამაგიეროთ მის ალაგას
გაპყიდლს „აზრი“: ჩინებული გარ-
დაწყვეტილებათ, მედა ჩემპა ღერეთმა!
შუ — შუ.

გასართ უზი

ამ რვა წლის წინად, ჩვენს ტფი-
ლისში გამოდიოდა ქართულ ენაზე
ორ კაპეციანი გაზეთი, „ს.“ ერთხელ
ამ გაზეთის რედაქტორის სტუდენ-
ტი შვილი ჩამოვიდა საზღვარ გა-
რეთიდან და ინახულა ის სტამბა,
სადაც მისი მამის გაზეთი იბეჭდე-
ბოდა. სტუდენტი შეეკითხა იმ ასოთ-
ამწყობს, რომელიც ხსენებლ გაზე-
თზე მუშაობდა:

— მეგობარო, მე თუმცა კაკა-
სიელი ვარ, მაგრამ ეს პირველი
შემთხვევა მეძლევა ქართულ სტამ-
ბის ნახვისა, და მწუხარებით უნდა
აღვნიშნო, რომ ჩვენში არც ასოთ-
ამწყობები ვარგებულან და არც
სასტამბო ტექნიკა ყოფილა განვი-
თარებული. აბა ევროპაში ნახეთ,
ბეჭდვით საქმის ტექნიკა, როგორ
განვითარებულია და თვით ასოთ-
ამწყობნიც როგორ წერილებსა სწე-
რენ ქურნალ-გაზეთებში.

ასოთ-ამწყობმა თითქოს იუკად-
რისა ასეთი სიტყვები სტუდენტისა
და ირონიული დამალით უბასუბა:

— მართალსა ბრძანებთ, ბატო-
ნო, ევროპაში ყველაფერი განვითა-
რებულია, და ამასთან ისიც უნდა
მოგახსენოთ, რომ ევროპაში არც
მამითქვენისთანა კაკები არიან გა-
ზეთის რედაქტორებად.

გამოჩენილ იტალიელ ექიმს აბე-
რნეტის მეტად სძულდა, როცა
ავადმყოფები გრძელის ლაპარაკით
მოაწყებოდნენ თავიანთ ავადმყოფო-
ბის ამბავს. ერთი ქალი, რომელმაც
კარგათ იცოდა ეს თვისება აბერნე-
ტისა, მივიდა ექიმთან, უჩვენა ხე-
ლი და მარტო ერთი სიტყვა უთხრა:

— დავიწვი.

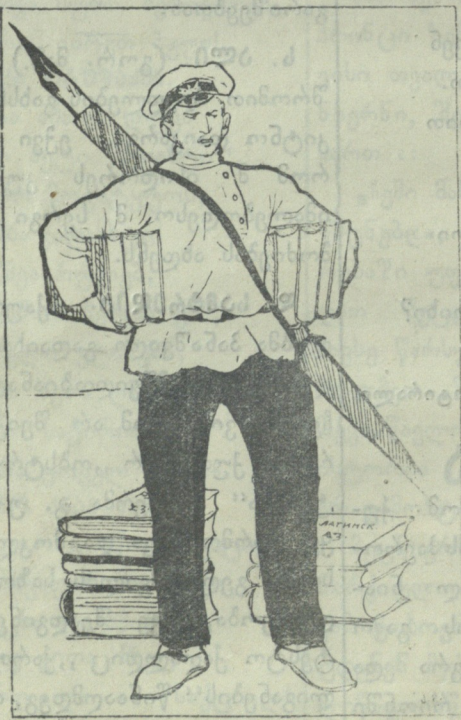
— მაღამო! — მოკლედ მოსქრა
ნასწავლ ექიმმა. მეორე დღეს ქალი
ისევ მივიდა ექიმთან და უთხრა:

— უკეთ მაქვს.

— განაგრძეთ, — წაიღუდუნა აბე-
რნეტიმ. ერთი კვირის შემდეგ ქალი
ისევ მივიდა ექიმთან და მარტო
ორი სიტყვა უთხრა:

— მომირჩა, რამდენი?

— თქვენისთანა ჭკვიანი ქალები-
საგან მე არავითარ სასყიდელს არა
ვღებულობ. — მიუგო სიამოვნებით
ექიმმა.

ქართველი ლარიზი მოწაშა
დატვირთული ვარ წივნებით
და მხარზე დიდი კალმითა
ლარიზ დედ მამას ჰგონია
სახლს ავაყვავებ სწავლითა.
„ეგზამენებზე“ მივდივარ
მშვიერ-მწყურვალი, უფულო,
თუნდ გავათავო სად წავალ
ლარიზ-ლატაკი უფულო.

ქართველი ლარიზი სტუდენტი.
ვიმნაზია გავათავე
ვაითა და ვაგლახითა,
ბულვარზე დავბტი, ვცუნცრუკებ
ბარიშნებთან მათრახითა.
უნივერსტეტს ვინ მალირსებს
ფრთა გავშალო ცოდნაშია,
ყილი რომ მომბებრდება
მწერლოთ შევალ ფოსტაშია!..